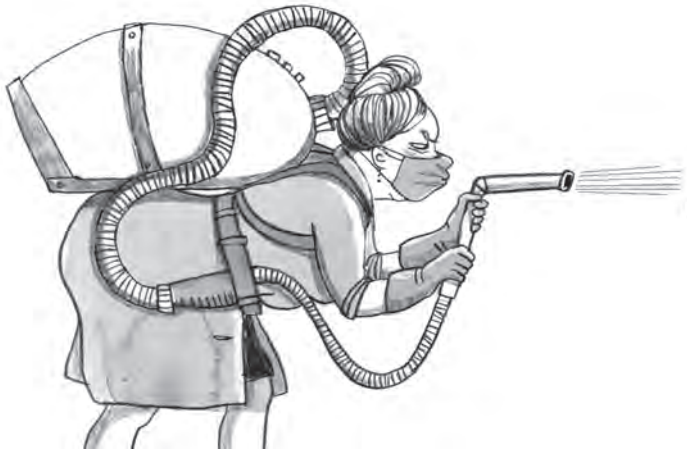

Salah Naoura

DE RATS- FLATS-X-WEG

Met illustraties van Maja Bohn

CONDOR

© Nederlandse editie: Uitgeverij Condor, 2019
Vertaling: Esther Ottens
Nederlands omslag en zetwerk: Studio Cursief, Irma Hornman

Originele titel: *Der Ratz-Fatz-x-weg 23*
Duitse editie: © 2018 Beltz & Gelberg
in the publishing group Belz – Weinheim Basel
Tekst: Salah Naoura
Illustraties: Maja Bohn

Deze vertaling is tot stand gekomen mede dankzij een bijdrage
van het Goethe-Institut.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm,
elektronisch databestand of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.uitgeverijcondor.nl
www.kinderboeken.nl

ISBN 978 94 9289 9378
NUR 283

*Voor Maria Rutenfranz,
die mij als eerste liet vertellen*

De koeienval

Meester Thomassen háátte kinderen! Kinderen, dacht hij elke ochtend, terwijl hij in zijn rode autootje naar school reed. Wie heeft die nou weer uitgevonden? Die zeurende, zanikende, ligende, bedriegende, joe-lende, krioelende kleine etters! Overal laten ze hun jas en schoenen slingeren. Ze smijten met deuren, geven brutale antwoorden en snoepen tot hun tanden zwart zien. Ze gillen zo hard dat de glazen uit je bril springen! Ze plakken hun vieze kauwgum op de muren, onder de tafels en op het bord. In de pauze gooien ze hun afval zomaar op de grond, terwijl er op elke hoek van het schoolplein een spiksplinternieuwe vuilnisbak staat. En dan die smoesjes! Ze zuigen van alles uit hun duim. Ze vertellen de wildste verhalen!

Smoesjes waren het ergste, vond meester Thomassen. Lang geleden, toen hij nog jong was, had hij iets

heel vervelends meegemaakt met leugens uitkramende kinderen. Nu was hij schoolhoofd, maar toen stond hij zelf nog voor de klas. Hij was een jonge onderwijzer die hield van zijn vak en met plezier naar zijn werk ging – tot die verschrikkelijke kwestie met de koeienval.

Het was aan het eind van een warme zomerdag, en meester Thomassen was naar zijn volkstuintje gefietst, een eindje buiten de stad. Alles stond in bloei en de rijpe kersen hingen heerlijk donkerrood te glanzen in de zon. Jammer genoeg waren er een paar dagen eerder kersendieven in zijn tuintje geweest, die de onderste takken hartstikke kaal hadden geplukt. Er hing niet één kersje meer! De dieven hadden zelfs de blaadjes van de boom gerukt. En in plaats van netjes zoals het hoort het tuinhekje te gebruiken, hadden ze zonder pardon de mooie oude schutting rond meester Thomassens tuintje platgetrapt.

Meester Thomassen zuchtte en wilde net zijn gereedschapskist uit het schuurtje halen, toen hij een verdacht geluid hoorde. Geritsel van bladeren, gevolgd door een zacht ‘Pssst.’ Heel verdacht!

‘Kom tevoorschijn!’ riep meester Thomassen.

Niets.

‘Ik zeg het niet nog een keer: kom tevoorschijn, en snel een beetje!’

Niet ver van de kersenboom, achter de hortensia's, kwamen aarzelend twee jongens tevoorschijn – de een blond, de ander met bruin krulhaar. Ze hadden allebei een dikke rugzak bij zich. Meester Thomassen kon wel raden wat daarin zat: zijn kersenvoorraad, natuurlijk!

‘Stelletje dieven!’ zei hij.

‘We zijn helemaal geen dieven!’ riep de blonde.

‘Wacht maar...’

‘Stop, blijf staan!’ riep de jongen met de bruine krullen.

‘O, en waarom dan, als ik vragen mag?’

‘Omdat... omdat u twee stappen bij onze koeienval vandaan bent!’

Dat was wel de slapste smoes die meester Thomassen ooit had gehoord – en hij had al héél veel smoezen gehoord. Van koeienvallen wist hij niets. Koeienvallen bestonden niet eens. Deze brutale jongens logen dat ze barstten, ze wilden alleen maar tijd rekken om ongestraft de benen te kunnen nemen...

‘Wacht maar,’ bromde meester Thomassen, terwijl hij twee grote stappen naar voren deed. ‘Als ik jullie te...’

Verder kwam hij niet, want op dat moment zakte hij door de grond.

Laura Pipper

De koeienval was niet zo diep, maar toch brak meester Thomassen een been. En dat been groeide helaas niet meer helemaal recht aan elkaar, waardoor hij in het vervolg met een stok moest lopen en soms erge pijn had, vooral als het regende. De twee jongens waren jammer genoeg ontsnapt, maar meester Thomassen wist precies wat er was gebeurd: de dieven hadden natuurlijk een kuil gegraven om hun achtervolger af te schudden. Een ‘meesterval’, waar hij in was gevallen!

Toen meester Thomassen hinkend uit het ziekenhuis kwam, zon hij op wraak. Kinderen, dacht hij. De kleine liegbeesten! Maar nu is het afgelopen met die smoesjes. Klaar. Ik laat niet meer met me sollen.

Meester Thomassen ging naar een andere school, schopte het tot directeur en deed alles om ervoor te

zorgen dat daar niet werd gelogen. Op alle smoezen, leugens en fantasieverhalen stond straf. Wie werd betrapt moest bladeren harken, het trappenhuis poetsen of in de wc's met een tandenborstel de vergeelde voegen tussen de tegeltjes schrobben tot ze weer wit waren.

Maar het hielp niet veel. De kinderen logen vrolijk verder. Of ze nu hun huiswerk waren vergeten of iets hadden gedaan wat niet mocht, altijd kwamen ze met de wildste smoezen.

Meester Thomassen keek dan ook niet vreemd op toen juf Schel op een vrijdagochtend zijn kamer in kwam met een klacht over Laura Pipper. Laura Pipper uit groep 5 was de grootste smoesjesverteller van de school. Ze was brutaal, ze was bijdehand en ze was voor niemand bang. Maar ze had vooral een rijke fantasie. Haar smoezen waren zo overtuigend dat meester Thomassen ze altijd eerst geloofde. Maar telkens bleek dat ze hem iets op de mouw had gespeld. Die gewiekste, vindingrijke Laura Pipper!

'Ik word gek van die Laura!' riep juf Schel. 'Ze liegt alles bij elkaar!'

Juf Schel was de lievelingsjuf van meester Thomassen. Ze had twee dochters, die van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat met de slapste smoezen kwamen (niet te vergelijken met wat Laura Pipper allemaal verzong).

Daarom vond ze het, net als hij, verschrikkelijk als kinderen logen.

‘Altijd maar smoesjes, smoesjes, smoesjes, net als bij mij thuis!’ mopperde ze die vrijdagochtend.

‘Smoesjes zijn het ergste wat er bestaat,’ zei meester Thomassen. ‘Heb ik u dat verhaal van die koeienval wel eens verteld?’

‘Jawel, tien keer al.’

‘O.’ Hij zuchtte. ‘Goed, laat Laura dan maar binnenkomen.’

Juf Schel hield de deur open, en Laura kwam de kamer in en ging op de rode leugenbank zitten. Meester Thomassen had de bank speciaal gekocht vanwege de stoplichtrode kleur: dan wisten de kinderen meteen dat ze iets verkeerd hadden gedaan. Ook had de bank zeer korte pootjes. Hierdoor zaten de leerlingen heel laag en moesten ze steeds hun hoofd in hun nek leggen om de directeur aan te kunnen kijken. Dat vond hij geweldig bedacht van zichzelf, want zo wisten die brutale apen meteen wie hier op school de baas was.

‘Laura, ik weet echt niet wat voor straf ik je nog moet geven,’ bromde meester Thomassen. ‘Je vertelt zoveel leugens dat de voegen in de meisjes-wc’s allemaal al blinkend schoon zijn...’

Laura blies uitdagend een lok haar uit haar gezicht. ‘Maar het wás helemaal geen leugen.’

‘Ik trek dit echt niet meer!’ riep juf Schel.

‘Wat is er precies gebeurd?’ vroeg meester Thomassen.

Laura had in het weekend haar huiswerk niet gedaan, zogenaamd vanwege tijdgebrek. ‘Ik zei dat ze dan maar een opstel moest schrijven, over de dringende zaken die ze te doen had. En wat schrijft ze?’ Juf Schel wapperde met Laura’s opstelschrift. ‘Allemaal leugens!’

‘Maar het was echt zo!’ protesteerde Laura.

‘Rustig maar, juf Schel, ik regel het verder wel,’ zei meester Thomassen. ‘Gaat u maar weer naar uw klas.’

Juf Schel liet het schrift op het bureau vallen en beende driftig de kamer uit. Meester Thomassen pakte het schrift, sloeg het open en las de titel van het laatste opstel: *De Rats-flats-x-weg*.

‘Dat klinkt interessant.’

Hij las het korte opstel en begon te bulderen van het lachen. ‘Dat is de grappigste smoes die ik ooit heb gehoord!’

Laura keek hem kwaad aan. ‘Het is geen smoes! Als het u was overkomen, zou u het heus niet zo grappig vinden.’

Meester Thomassen glimlachte fijntjes en zei: ‘Er staat hier dat je vriendin Gaby Huibrecht er de hele tijd bij was. Dus die weet precies hoe het is gegaan?’

Het was een gemene truc, maar nu moest Laura wel toegeven dat ze het hele verhaal uit haar duim had gezogen. Dat wist de directeur honderd procent zeker.

Maar Laura haalde haar schouders op. ‘Vraag maar aan haar.’

Drie minuten later zat Gaby naast Laura op de bank. Meester Thomassen kende haar goed. Ze was braver en minder stoer dan Laura en had, voor zover hij wist, nog nooit gelogen. Maar die twee waren beste vriendinnen, dus misschien deed Gaby altijd wat Laura zei.

Meester Thomassen deed Laura’s schrift dicht. ‘Zo, Gaby, wat weet jij van die Rats-flats-x-y-z?’

‘Alles wat er maar te weten valt,’ zei Gaby.

‘Hij heet trouwens Rats-flats-x-weg, niet x-y-z,’ verbeterde Laura hem. ‘En we hebben er veel gedoe mee gehad, toch, Gaby?’

Gaby knikte. ‘Onwijs veel gedoe. Daardoor konden we helaas ons huiswerk niet maken.’

‘Omdat jullie halsoverkop op reis moesten,’ zei meester Thomassen spottend.

‘Halsoverkop, precies,’ zei Laura. ‘Zo halsoverkop hebben we nog nooit op reis ontmoeten.’

Meester Thomassen geloofde er geen woord van. ‘Oké, dan vinden jullie het vast niet erg om wat meer over jullie avontuur te vertellen. We doen het zo: vanaf

maandag komen jullie elke dag in de grote pauze naar me toe, net zolang tot jullie het hele verhaal hebben verteld. Van begin tot eind.'

Gaby rolde met haar ogen. 'Nee hè,' kreunde ze.

'En onze pauze dan?' vroeg Laura.

'Die vervalt,' zei meester Thomassen.

Eerste grote pauze

De Rats-flats wordt bezorgd

‘Goed, Laura, Gaby. Ik lees even voor wat er in Laura’s schrift staat,’ zei meester Thomassen maandag in de grote pauze. ‘En zeg dan alsjeblieft of het inderdaad zo is gegaan.’

De vriendinnen keken boos naar het plafond.

De Rats-flats-x-weg

Ik kon dit weekend jammer genoeg geen huiswerk maken en dat kwam door de Rats-flats-x-weg. Dat is een stofzuiger. Mijn vriendin Gaby en ik wilden hem ruilen en moesten op wereldreis omdat het bedrijf zo ver weg is. Helemaal in de buurt van Australië. We waren zondag pas heel laat thuis, en toen was ik doodmoe. Ik doe mijn huiswerk morgen.

Meester Thomassen sloeg het schrift dicht. ‘Eerste vraag: weten jullie zeker dat jullie een wereldreis hebben gemaakt?’

‘Nou...’ Laura dacht even na. ‘Misschien geen wereldreis...’

‘Aha! Nu komt de aap uit de mouw!’

‘Geen reis om de héle wereld, bedoel ik. We waren alleen even naar Marokko.’

‘Naar Marokko? Voor een weekendje? Jullie hebben wel ondernemende ouders, zeg...’

‘Die waren niet eens mee.’

‘Pardon?’

‘We gingen alleen,’ zei Gaby.

‘Toe maar. Waar ligt Marokko eigenlijk? H ? Nou?’

‘Jeetje, meester!’ riep Gaby. ‘U heeft toch ook wel aardrijkskunde gehad op school?’

‘In de buurt van Australië,’ antwoordde Laura. ‘Dat schreef ik toch?’

‘Iets voorbij India,’ vulde Gaby aan.

‘Jullie zijn dus naar Marokko gegaan zonder te weten waar het precies lag.’

‘We hoefden helemaal niet te weten waar het lag,’ zei Laura.

‘We werden er namelijk heen gebracht,’ zei Gaby.

‘Nee maar, dat kwam goed uit. Oké, vertel. Ik ben een en al oor,’ zei meester Thomassen.

‘Huh? U bent oor?’ vroeg Laura.

‘Dat betekent: ik ben benieuwd.’

‘Op die manier.’

En zo begon Laura te vertellen, want het verhaal van de Rats-flats-x-weg begint bij de familie Pipper. In de eerste grote pauze kwam meester Thomassen het volgende te weten:

Het gezin Pippier woonde in een klein rijtjeshuis onder aan een heuvel. De straat die van de heuvel naar beneden liep, was zo steil dat de auto's in de winter de gladde helling af roetsjten en in de vuurdoornhaag van de Pippers terecht kwamen.

Mevrouw Pippier was een gestreste moeder. 's Ochtends werkte ze als bibliothecaresse in de stadsbibliotheek, 's middags deed ze de was en maakte ze het huis schoon. Vervolgens scheurde ze met de auto naar school om Laura en haar broertje Robert, die in groep 3 zat, op te halen. Daarna hielp ze de kinderen met hun huiswerk, kookte ze het avondeten en zorgde ze voor de tuin. In de tuin stonden vier grote beuken, die in de herfst natuurlijk hun bladeren afwierpen. Het gras, de bloembedden, de varens: alles, alles verdween onder een dikke laag bruine beukenblaadjes. Bovendien stonden links en rechts bij de burens nog veel meer beuken, die hun blaadjes zomaar aan de andere kant van de schutting in de tuin van de Pippers lieten vallen.

Toen Laura's vader op een avond uit zijn werk bij de bank kwam, klaagde zijn vrouw: 'Ik kan het niet meer aan! De bibliotheek, de kinderen, het huishouden... en dan ook nog de tuin!'

'Maar je wilde altijd zo graag een tuin.'

'Ja, maar moet je kijken! Overal blaadjes, blaadjes, blaadjes!'

Meneer Pipper keek uit het keukenraam. In de tuin lagen inderdaad wat blaadjes, maar de herfst was nog niet eens echt begonnen en de bladeren van de beuken waren alleen nog maar een beetje geel. Het zou nog weken duren voor de echte bladerregen kwam.

‘Schat, ik geloof dat ik hier iets heb wat je heel goed kunt gebruiken,’ zei hij. Met een geheimzinnige blik in zijn ogen maakte hij zijn aktetas open.

‘Drie weken vakantie op de Antillen?’

‘Eh... nee. Iets veel beters.’

Laura’s vader haalde een goudglanzend flesje uit zijn tas en zette het op tafel.

ISI

*Drupje voor drupje
rust en ontspanning*

stond in krulletters op het gouden flesje.

Mevrouw Pipper snoof verontwaardigd en zette het flesje in het keukenkastje. ‘Hartstikke lief van je,’ zei ze,

‘maar wat we écht nodig hebben, is een tuinman.’

‘We hebben geen geld voor een tuinman.’

‘Dan help jij me toch!’

‘Geen tijd. Ik moet effecten verkopen. We hebben net nieuwe binnen, en die moeten zo snel mogelijk aan de man worden gebracht. Ik moet overwerken.’

‘We zouden minder kunnen eten,’ opperde Laura. ‘Robert vooral. Dat zou een hoop geld schelen.’

Robert begon te huilen. Mevrouw Pipper zuchtte, tilde hem op en ging naar boven om een verhaaltje voor te lezen en hem in bed te stoppen.

De volgende dag gebeurde er iets geks: toen mevrouw Pipper met Laura en Robert naar huis reed, zag ze langs de weg een groot, nieuw reclamebord staan. Er was een blinkend chromen stofzuiger op afgebeeld, en eronder stond:

Wie maakt alles, alles spic en span?

't Is de Rats-flats-x-weg die het kan!

U aangeboden door de firma Grondig,

we leveren dagelijks, zelfs op zondag.

Drie minuten later waren ze thuis. Mevrouw Pipper haalde een reclamefolder uit de brievenbus en las:

*Ligt alles onder stof en gruis?
De Rats-flats zuigt uw hele huis!
We leveren snel en ook op tijd,
kies dus gauw voor GRONDIGheid!*

Robert had intussen de tv aangezet, wat eigenlijk niet mocht, in elk geval niet meteen na school. Zijn moeder kwam de woonkamer in en wilde hem op z'n kop geven, maar opeens verschenen er drie zingende dames in beeld.

*Ook zo klaar met dweil en mop?
De Ratse-flats zuigt ALLES op!
Sinds ik daaaaglijks GRONDIG ben,
is mijn leeeeven super-zen!*

De dames bewogen de stofzuiger op de maat van de muziek en keken er dolgelukkig bij. Geen wonder, want ze zogen letterlijk álles op wat ze irritant vonden: de eerste een berg vuile vaat, de tweede een stapel wasgoed en de derde een blaffende hond.

Mevrouw Pipper keek met grote ogen naar de tv. Vervolgens rende ze naar de keuken, griste de reclamefolder van tafel, rende terug naar de woonkamer, pakte de telefoon en bestelde een Rats-flats-x-weg, en VLUG EEN BEETJE!

Vijftig minuten later zakte een hagelwitte bestelwagen met het opschrift GRONDIG de steile helling af. Halver-

wege slipte hij, want de weg was glad door de natte beukenblaadjes. De chauffeur remde, maar de auto kreeg alleen maar meer vaart. De wagen glibberde het laatste stukje naar beneden en gleed in de vuurdoornhaag, die hem piepend en krakend opving.

Zonder te mopperen of kwaad te worden stapte de chauffeur uit. Hij droeg een witte tuinbroek waar in grote letters GRONDIG op stond. In zijn rechterhand had hij een klembord en in zijn linkerhand een balpen, die hij aan mevrouw Pipper gaf.

‘Hartelijk goedendag gewenst,’ zei hij. ‘Hier is de Rats-flats-x-weg, die uw leven zal veranderen! U hoeft alleen maar even te tekenen.’

‘Hoeveel kost de Rats-flats eigenlijk?’ vroeg mevrouw Pipper.

De bezorger lachte. ‘Slechts duizend euro,’ zei hij. ‘De deuk in de motorkap en de krassen in de lak zijn gratis!’

Op dat moment hoorden ze een harde klap, gevolgd door luid gerinkel. Dat was meneer Pipper, die net uit zijn werk kwam. Ook zijn auto was de helling af geslipt, en nu had hij de bestelwagen van Grondig geramd.

‘De deuk in de achterbumper is ook gratis,’ zei de vriendelijke bezorger.

Meneer Pipper stapte uit. ‘Die rot-helling ook! En die rotblaadjes!’

‘Wind je niet op, schat,’ zei zijn vrouw. ‘Ik heb de op-

lossing. Vanaf nu wordt alles beter.' En met die woorden pakte ze de pen om haar handtekening onder het koopcontract te zetten.

Laura had net haar zin afgemaakt toen de bel ging. De grote pauze was voorbij.

'Rekenen!' riepen de vriendinnen. Blij sprongen ze van de bank, hoewel ze anders helemaal niet zo dol waren op rekenen, zeker niet op delen.

'Wacht even, jullie!' zei meester Thomassen. 'Er is geen...'

'We komen te laat voor breuken!' riep Gaby.

'Later!' riep Laura.

En met een klap viel de deur achter ze dicht.